

El que troba dues serps caragolades i enganxades i les separa, si és home, es torna dona i al contrari.

Si hom tira a un pou o dipòsit de molta aigua un cabell amb arrel i tot, aquest aviat esdevé una serpeta que amb el temps arriba a fer-se molt gran.

Hom té les serps com llamenques de la llet. És molt corrent la llegenda d'una serp que de nit entrava a una casa on la mestressa criava. Mentre aquesta dormia amb l'infant al pit, la serp s'enfilava al llit, i separava l'infant del pit; perquè callés, li posava la cúa a la boca, que l'infant prenia pel muçró i callava mentre la serp mamava la llet de la dona. L'infant s'amagria i no podien atinar-ne la causa. Varen sospitar que no pogués ésser una serp. Per averiguar-ho, varen cobrir les escales de farina i, en efecte, l'endemà varen trobar el rastre de la bèstia. L'amo es posà a l'aguait i la va matar.

Entre pastors és estesa la creència que l'ovella que una serp l'ha mamada resta eixuta de llet. Totes les malalties de les glàndules mamàries del bestiar de llana són atribuïdes a haver sofert el mamatge d'una serp.

També està molt estesa la llegenda d'un pastor que tenia una serp ensinistrada. Cada dia la cridava a una mateixa hora, la bèstia es presentava i el pastor amb una escudella li donava llet. Aquest tracte va durar anys. Un dia el pastor tingué d'absentar-se i estigué molts anys fora. En tornar, recordà la passada de la serp, acudí al mateix lloc i la cridà. La bèstia es presentà, però notablement més grossa que abans. Li féu festes, però en veure que no li donava la llet, se li caragolà pel cos i el va matar.

No cal dir que totes aquestes llegendes són fantàstiques, car les serps no tenen galtes i, per tant, no poden fer el gest de succió indispensable per xuclar un líquid.

Tot i el respcte que mereixen, les serps són utilitzades per remei. Una llengua de serp penjada al coll dels infants, els facilita la dentició. Una serp blanca caragolada al ventre d'una partera, li precipita el deslliurament, i millor si és femella. Hom creu que els escorçons tenen al cap una pedra, coneguda per *pedra escorçonera*, a la qual li són atribuïdes diferents virtuts màgiques de caràcter remeier. Les serps cada any muden la pell. Portar al damunt dintre una bosseta de fil en tres dobles i bugadejada tres vegades un bocí de pell de serp, és amulet de gran força per a obtenir ventura.

Hí ha serps que arriben a envellir molt; fins a cents anys. Quan esdevenen velles, tornen *serpents*; això és, que de dones es fan homes. Els creix una llarga cabellera i dintre d'aquesta hi porten un brillant que rellúu tant, que d'una hora lluny se'n veu la resplendor. Aquest brillant no el deixen per res, car amb ell va vinculada la seva vida; si el perden, es moren. Només poden deixar-lo per a beure aigua, puix no podrien beure si no el deixaven i aleshores moririen de sed. Sempre el deixen ben a la seva vora per a evitar la seva pèrdua. Si mentre beu una serp en un riu, algun gosat logrés prendre-li el brillant, tota la vida gaudiria de la sort més riallera i franca, car el tal brillant és un dels millors amulets; cal, però, que el que ho logri sigui ben amatent a fugir, puix la serp, en trobar-se a mancar el brillant, es veuria morta i el cercaria per tot arreu, empaitant el que li hagués pres fins lograr atrapar-lo i matar-lo.